

то сложи пушката на колѣното си и се замисли.

Старецътъ вдигна рѣцѣ къмъ блѣдия образъ на Божята Майка, която състрадателно гледаше изъ иконостаса и заправи низки поклони. По слабо освѣтената стѣна заигра грамадната сѣнка на неговата дребна фигура. Настана дълбока тишина.

Нощта вървѣше бавно.

По едно врѣме надъ селото силно приляяха псетата, чуха се гърмежи. Грозенъ човѣшки викъ процѣпи тишината и за мигъ всичко се потаи. Старецътъ погледна дъщеря си и замаяно се хвана за главата.

Ангелина грабна пушката и се изтърси на вратата. Двамата се погледнаха въ недоумѣние.

Какво ли се случи?

По улицата се чу бързъкъ тропотъ отъ нозе. Нѣкой бѣгаше...

Нѣкой похлопа на вратата.

Ангелина взе пушката и попита:

— Кой е?...

Къмъ горния край на селото пакъ изгърмѣха пушки.

— Ангелино!... Чу се задъ вратата гласътъ на Младена.

Ангелина отвори вратата и се хвърли въ обятията на своя годеникъ.

— Младене, живъ ли си? Не ме оставяй самичка... Младене, кждѣто идешъ ти и азъ ще ида...

Младенъ, почернѣлъ отъ димъ, цѣлъ въ прахъ, едвамъ дишаше.